

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
το Ταμείο μας κλεισμένο και το χέρι ανοικτό.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τους άνέχωμαι,
μοναχά 'σας 'Επαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει το 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν περνής συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Όκτώ και δέκα του 'Ιουνίου
κι' αρχίζ' ή δίκη του Τελωνείου.

Διακόσα δώδεκα κρατώ
και 'στα μετέωρα πετώ.

Και άλλο ξαφνικό
σέ τουτο το κακό.

Με όσα και αν γράφονται συχνάκις καθ' 'Ελλήνων,
άλλ' ή 'Ελλάς δέν έπαυσε να χαιρή συμπαθείς,
και ή Εύρώπη, φαίνεται, την γήν των Κωνσταντινών
σ' έμας τα 'Ελληνοπαιδα θά δώση απ' ευθείας.
Δέν είναι παιξε γέλασε και ή Μεγάλ' 'Ιδέα,
και γίνεται υπέρ ήμών συζήτησις οπουδαία.

Δέν στρέφει πλέον ή Φραγκιά 'στους 'Ελληνας τ'α νώτα
και ούτ' αι' σχέσις όμαλαι δέν είναι όπως πρώτα,
μα τώρα είναι φιλικαι και με το παραπάνω
με Σλάβους, με Αυστριακούς και τον Χιμίτ Σουλτάνο.
Είς το καντάρι τώρα πια κανένας δέν μας τρώγει,
και τουτο το απέδειξαν οι του Καλνόκου λόγοι.

Κι' αν προς την Πόλιν τρέχωμεν άργά καθώς χελώναι,
πλήν βλέπομεν απδ παντου παρήγορα σημεία,
και αν δέν εκλεπταν συχνά οι κύριοι Τελώναι,
και αν δέν έσουφρώνοντο τα Κεντρικά Ταμεία,
κι' αν έλειπε αυτό τ' αν, προς τάχατε ειξεύρει
αν τώρα δέν άπλώναμε 'στών Βόσπορο άλευρι.

Αυτός ο λόγος 'σήκωσε τον κόσμο 'στο ποδάρι
κι' ο δουλος κι' ο ελεύθερος 'Ελληνισμός έχάρη,
και εις το μέλλον άρχισε καθέννας να πιστευή,
και δι' αυτό 'στο Φάληρον κι' ο βασιλεύς κατέβη,
και ειδη την κυρά Λασσάλ και της λοιπαίς Ρεβέκαις
και τον Κυανοπόγωνα, που 'πήρ' έπτά γυναίκες.

'Αλλ' αν και είναι ή 'Ελλάς του κόσμου το λημέρι,
παντου λαλούν περι αυτής, παντου άγάπην χαιρει,
κι' απόδειξις ο κύριος Καλνόκου της Αυστρίας,
όπου συστάσις έκαμε υπέρ ήμών μυρίας,
και μας έπαρηγόρησε με δύο λόγους μόνον
καθ' ήνστιγμήν σουφρόνονται τα πλούτη των προγόνων.

Σ' ευχαριστοουμε, κύριε Καλνόκου πώς σε λένε,
αγόρι μας, 'Αλλάμπρα μας, και κόμη μας χουσε.....
από την ευχαρίστησι τα μάτια όλων κλαίνε,
και όσα είπες και για 'μας δέν πανε βερεσέ.
Θά στήσωμεν και δια σε μεγάλου άνδριάντα
και μες 'στα φυλλοκαρδια μας θα σ'έχωμε για πάντα.

